

Εἰς τὴν φοβερὰν δὲ ταύτην ἀναγγελίαν αἱ κεφαλαι ἐξήφθισαν, καὶ αἱ χεῖρες ἐδραξαν τὴν λαβὴν τῶν ξιφῶν. Ἀν ἐπετρέπετο ἤδη νὰ πατώσιν ἐπὶ ταπήτων ἀνθοστολιστῶν ἢ μαρμαρίνων δαπέδων εἰς ἐνδιαίτημα γλυκὺ ὡς πρὸ τοῦ 1789· πᾶς εὐπατρίδης καθυστερῶν ἤξιζε τὴν ἐπὶ κλησιν τοῦ νόθου· τὰ ξίφη δὲν ἦσαν πλέον κόσμημα ἐν τῇ πόλει, καὶ συμπλήρωμα εὐπρεπισμοῦ, ἀλλ' ἐγίνοντο καὶ πάλιν ὄπλα. Στιγμὴ ἴαν παρήρχετο ὑπὲρ τὸ δέον ὑπὸ τὸ φάντωμα μεγάρου μετὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἤρχιζεν ἡ ἀτίμωσις. Καὶ αἱ γυναῖκες αὐταὶ δὲν ἐτόλμησαν πλέον νὰ παρακρατήσωσιν οὐδένα, καὶ αἱ χεῖρές των τότε δὲν ἐδείκνυν τὸ ἥσυχον μέγαρον ἀλλὰ τὸν πυρπολούμενον ὀρίζοντα.

Τί δ' ἐπρεπεν εἰς τὴν στρατείαν; ἵππος καὶ ὄπλα· καὶ μόνον αὐτῶν ἦτον ἀνάγκη πρὸς θάνατον.

Ὁ Πρεσβὺς δὲ καὶ ὁ Κ. Ἐλβουὰ ἔδωκαν πρῶτον τὸ παράδειγμα· ἵππευσαν αὐτοὶ ἀμέσως ἵνα ὠφελῶσιν ἐκ τῶν μακρῶν ὥρων τῆς νυκτός καὶ εὐρωσιν ἀπόσπασμά τι τῆς βανδερᾶς στρατιάς εἰς τὰς πρῶτας ἀκτῖας τοῦ Ἡλίου.

(ἄκολουθεῖ.)

Ο ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗΣ ΤΟΥ ΔΟΥΒ

Ἡ
ΤΩΝ ΔΥΟ ΕΡΑΣΤΩΝ.

ὑπὸ τοῦ ÉLIE BERTHET.

A.

Σήμερον ὅτε οἱ καλλιτέχναι καὶ ὁδοιπόροι δὲν ζητοῦσιν ἀποκλειστικῶς ἐκτὸς τῆς Γαλλίας ἀξιοθεάτους θέσεις, ὁ καταρράκτης τοῦλάχιστον ὁ σχηματιζόμενος ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ Δουβ καὶ κείμενος εἰς τὸν ὁμώνυμον νομὸν, δὲν στερεῖται ποτε ἐσπευσμένων ἐπισκέψεων καὶ ἐνθουσιῶντων πανηγυριστῶν.

Ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Σουηδίας κείμενος, ὁ καταρράκτης οὗτος ἐκτὸς τοῦ μεγαλοπρεποῦς χαρακτήρος καὶ τρομεροῦ ὕψους του, συγκρίνεται μὲ τοὺς σημαντικωτέρους τῆς Σουηδίας. Καὶ ἐπειδὴ τὰ συμβάντα, τῶν ὁποίων τὴν διήγησιν ἐπεχειρήσαμεν, ἀπαιτοῦσι τὴν σχέσιν τοῦ ἀναγνώστου μετὰ τοῦ μέρους τούτου, παρέξωμεν ἐν συντόμῳ λεπτομερῇ περιγραφὴν.

Ὁ ποταμὸς ἀναπηδᾷ ἐκ σειρᾶς τινος τοῦ ὅρους Ἰούρας καὶ ἀπομακρύνεται μὲ ὀρμὴν χειμάρρου Διαπερῶν δὲ δύο ἡσυχους λίμνας, λούων ὠραῖα τινα χωρία, καὶ διατρέχων χλοερὰς τινὰς κοιλάδας, ἀφικνεῖται ὀρμητικὸς εἰς τὸ χωρίδιον Βρενέτα, ἐνθα καταπραΰνει ὀλίγον τὴν ῥοήν του, καὶ φαίνεται ὡς λίμνη κοιμωμένη ἐντὸς δεξαμενῆς ἐκ γρανίτου. Οἱ βράχοι οἱ κεκαλυμμένοι ἐκ βρύων, αἱ ἐξ ἐλάτης

σκοτειναὶ ἀνθοδέσμαι, ἀντανακλώμεναι εἰς τὰ ὕδατα, τῷ δίδουσι χροιάν πένθιμον. Εἰς τὸν εὐρὺν τοῦτον καὶ εὐηχον περίβολον, ἀκούεται καθ' ὅλας τὰς ὥρας τοῦ ἔτους μυκηθμός τις ὑπόκωφος καὶ μεγαλοπρεπής. Ἀν δὲ ὁ ὁδοιπόρος θαλήσῃ νὰ ἀναβῇ ἐπὶ ὄρους πρὸσίνου καὶ δασώδους, ὀλίγον ὑπερκείμενου τῶν χαμηλῶν μερῶν, θέαμα καταπληκτικὸν προσβάλλει τότε τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ὁ Δουβ, συσφιγγόμενος ἐν τῇ λιθίνῃ φυλακῇ του, ὠρύεται εἰς διόδον στενὴν, μεταξὺ τοῦ ὅρους περὶ τοῦ ὁποίου ὠμιλήσαμεν καὶ ἐτέρου βράχου παρὰ πόδας τοῦ ὁποίου ἡ νεωτέρα φιλοτεχνία ἔθεσε μῦλόν τινα, ὅπως ὠφελεῖται καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν ἀριστουργημάτων τῆς φύσεως. Αὐτὸς δὲ, μετὰ ὥρας τόσον ἥσυχος καὶ διαυγής, ἤδη φρίττων εἰσχωρεῖ εἰς τὴν διώρυγα ταύτην· φθάσας δὲ εἰς τὸ ἄκρον αὐτῆς, κατακρημνίζεται ἐξ ὕψους περὶ πού ἐκατὸν ποδῶν, μετὰ τρομερωτάτου πατάγου.

Ἡ πτώσις τῆς μεγάλης ταύτης ποσότητος τοῦ ὕδατος καταθρομβοὶ τὴν διάνοιαν· διότι πλησίον ταύτης ἡ ἀκοή ἀμβλύνεται, καὶ αἰσθάνεται τις τρέμων τὸ δάπεδον ὑπὸ τοὺς πόδας του· καὶ ἡ ὁμίχλη δὲ ἡ ἀενάως ἀνωθεν τοῦ καταρράχτου κυματιζουσα, παγώνει τὸ εἰς τὰς φλέβας αἷμα.

Μόλις τολμᾷ ὀφθαλμὸς νὰ σταματήσῃ ἐπὶ τὰ κάτω, ἐνθα βλέπει φορικτὴν ἀναβρασμὸν ὕδατος, χάος μαύρων βράχων, καὶ ἀφρὸν ἀκατανόητου λευκότητος καὶ αἰσθάνεται ἑαυτὸν συρόμενον εἰς τὴν ἄβυσσον μὲ δύναμιν σκοτιδιτιάσεως ἅμα τοὺς παραπετήρησιν ἀλληλοδιαδόχους τινὰς στιγμάς.

Πέραν τῆς πτώσεως ὁ Δουβ φεύγει διὰ μέσου τῶν λειψάνων ὀρέων, καὶ χάνεται εἰς κοιλάδα ἄγριον καὶ ἄγνωστον· εἰς τὸ μέρος τοῦτο δύναται τις νὰ παρομοιάσῃ τὸν ποταμὸν μὲ πολεμιστὴν ἀποκαμόντα καὶ κρυπτόμενον, τρομερὰν ἐφοδὸν ὑποστάνα.

Ἡ ὠραία αὕτη τοποθεσία, τὴν ὁποίαν ἀσθενῶς περιγράφωμεν, ἐγχαράττει εἰς τὴν ποίησιν ἐν τῇ βχθείᾳ μοναξίᾳ, ἥτις ἀενάως ἐδῶ βασιλεύει.

Ἀλλὰ βλέπων τις αὐτὸν εἰς νεφελώδη ἡμέραν, ὅτε οὐδεμίᾳ λέμβος διέρχεται τὸν ποταμὸν· ὅτε εἰς τὸν πάταγον τοῦ καταρράχτου ἀναμίγνυνται οἱ ὀξεῖς συριγμοὶ τῆς ἀλκυόνος, κυτωώσης τὰς κορυφὰς τῶν βράχων διὰ τῶν κυανῶν πτερύγων τῆς, ἢ τὰς φωνὰς τοῦ κορυδαλοῦ τοῦ εἰσδύοντος ἡσυχῶς ἐντὸς τοῦ ὕδατος ὑπὸ τεμάχιον κρυστάλλου, εὐρίσκει χαρακτῆρα ἐμφαντικόν, μελαγχολικόν, χαρακτῆρα προσβάλλοντα ζωηρῶς τὴν φαντασίαν.

Ἐν τούτοις τοιαύτην ἐντύπωσιν δὲν παρήγε, πρὸ θεατοντάδος ἐτῶν, καὶ ἐπὶ τοῦ πολυαριθμοῦ πλήθους τοῦ συναχθέντος ἐκεῖ πλησίον, ἐν λαμπρᾷ τοῦ Ἰουνίου ἡμέρᾳ. Αἱ μελαγχολικαὶ αὗται κορυφαὶ εἰχον λάβει ὡς διαβάται τρόπον τινὰ ἑκφρασιν περιχον λάβει ὡς διαβάται τρόπον τινὰ ἑκφρασιν περιχαρῇ· αἱ μοναξίαι αὗται εἶχον ἐμψυχωθῇ, ὁ ἱδιὸς ὁ καταρράκτης εἶχεν ἐγκαταλείψει τὴν φρίκην του, ὅπως παρευρεθῇ στιγμάς τινὰς εἰς τὴν ἀνθρώπινον χαρὰν.

Ὁ δὲ ἥλιος, διαπερὼν τὴν ὁμίχλην τοῦ ποταμοῦ, εἰσέφην αὐτὸν διὰ τῆς πολυχρόου ἱρίδος· τοῦτο δ' ἦν ὁ ἑορτάσιμος κόσμος τοῦ.

Καὶ αἱ περίξ αὐθηραὶ ἡχοὶ, συνειθισμένοι εἰς τὴν ἀντανάκλασιν τοῦ μονοτόνου ἡχου τοῦ κυλιομένου ὕδατος, ἤδη ἐκπεπληγμένοι, ἐπανελάμβανον ἄσμα-
τα, φωνὰς χαρᾶς, ἡχους ὀργάνων μουσικῆς· ἐνῷ ὁ Διὸς ἐρρυτιδοῦτο ὑπὸ ἀπείρου πληθούς λέμβων.

Ἦν δὲ, ἀνάγκη νὰ εἰπώμεν ὅτι ἐξετέλουν κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, τὴν ἑορτὴν τοῦ καταρράκτου, ἥτις σκοπὸν εἶχε νὰ ἐνόησιν ἢ μᾶλλον νὰ ἀδελφίξῃ, ἂν δυνάμεθα νὰ ἐκφρασθῶμεν οὕτω, τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου τούτου μετὰ τῶν γειτόνων τῶν Σουηδῶν, τὰ ὅρια τῶν ὁποίων ἦσαν ὀλίγον μεμακρυσμένα.

Τὴν ἡμέραν λοιπὴν ἐκείνην οἱ Σουηδοὶ πορεύον-
ται ἐκεῖ ἀγελήδον ὑπὸ τῶν ἀρχόντων τῶν συνο-
δεύμενοι, ἔθνα πλησιάζουσιν ἐν χορδαῖς καὶ τυμ-
πάνοις καὶ μετὰ πυροβολημάτων· οἱ ἄρχοντες φι-
λοφρονοῦνται, ὀρκίζονται ἐπὶ τῆς φιλίας, τὸ δὲ
λοιπὸν μέρος τῆς ἡμέρας περνῶσι παίζοντες καὶ
ὀρχοῦμενοι· ὥστε τὰ δύο ἔθνη ἐνοῦνται εἰς ἓν.

Ἐώρταζον λοιπὸν τότε τοιαύτην τινὰ ἑορτὴν
καὶ πρὸ πολλοῦ καιροῦ ἡ ἀγρία αὕτη μοναξία δὲν
ἦτο τόσον ὥραία. Μεγάλαι λέμβοι, σημαιστόλι-
στοὶ διέσχίζον τὸν ποταμὸν, ἐφ' ὧν ἐπέβαινον
οἱ ὀρενοὶ μὲ τὰ λαμπρὰ αὐτῶν ἐνδύματα. Εἰς
τοὺς πρόποδας δὲ τοῦ ὄρους ἀνύψωσαν σκηνὰς ἐκ
κλάδων μὲ τὰς σημαίας τῆς Σουηδίας καὶ Γαλλίας.
Ἐνῷ εἰς τὰ περίξ ἐμνημυκίουν χωρικοὶ ἑορτασί-
μως ἐνδεδυμένοι, δροσεραὶ Σουηδοὶ μὲ ξανθοὺς
πλοκάμους καὶ μὲ βραχεῖς ὑποδέτας, καὶ τέλος
μουσικοὶ καὶ πορθηεῖς.

Μικρὸν ὅμως χωρίδιον τοῦ ὁποίου αἱ καλύβαι
εἶχον τὸ σχῆμα τῶν τῆς Σουηδίας, ἐφαίνετο ὡς τὸ
κέντρον τῆς κινήσεως καὶ τοῦ θορύβου. Τὰ παράθυ-
ρά τῶν ἦσαν κεκοσμημένα ἐκ σημαίων διαφόρων
χρωμάτων κυματιζομένων ἐπὶ τῆς χλόης.

Ἡ ἀπλουστερά ὁμόνοια ἐδασίλευε μεταξὺ τῶν
παρευρισκομένων· ὥστε δὲν ἦτον ἀνάγκη νὰ ἐπι-
καλεσθῶσι τὴν προστασίαν τῶν ὑπαστυνόμων καὶ
χώροφυλάκων· ἡ χαρὰ ἦτο μὲν θορυβώδης, ἀλλ'
εὐάγωγος. Οἱ δύο μόνοι ἀνώτεροι στρατιωτικοὶ δι-
κασταὶ, ὁ Γάλλος καὶ Σουηδός, μελανὰ ἐνδεδυμένοι
ἐπεριπάτουσαν ὁμοῦ, δίδοντες οὕτω τὸ παράδειγμα
τῆς ἐνότητος καὶ ἀδελφότητος.

Ἐν τούτοις ὁ καύσων ἦτο πνιγρὸς, καὶ οἱ χο-
ρευταὶ τῆς παραλίας ὡς καὶ οἱ πορθηεῖς ἤρχισαν
νὰ ἐπιθυμῶσι τὴν ἀνάπαυσιν, ὅτε ὁ θόρυβος σαλ-
πίγγων καὶ τυμπάνων ἀνήγγειλε πρὸς τὸ μέρος
τοῦ χωριδίου νέον τι ἐπεισόδιον τῆς ἑορτῆς.

Ἐπρόκειτο νὰ σκοπεύσωσι διὰ τῆς караβίνας·
γύμνασμα γενικῶς μὲν ἀγαπητὸν εἰς τοὺς ὀρενοὺς,
ιδίως δὲ εἰς τὰ τέκνα τῆς Σουηδίας. Εἰδὸς τι πε-
ριφρονησεως ὑπέστησαν οἱ καλλίτεροι Γάλλοι σκο-
πευταὶ, ἐκ μέρους τῶν νέων Σουηδῶν. Ἐπρόκειτο
λοιπὸν νὰ ἀποφασίσωσι τί τῶν δύο ἐθνῶν μετεχει-
ρίζετο κάλλιον τὴν βαδωτὴν караβίνα.

Εὐτέρπ. τόμ. Ζ'. φυλλάδ. 47

Σκοπὸς ἦτο περιστέρᾳ κρεμαμένη, καὶ ὄφει-
λον νὰ τὴν κτυπήσωσι τρεῖς εἰς ἀπόστημα διακο-
σίων βημάτων. Βραβεῖον δὲ τοῦ νικητοῦ ἦτο στέ-
φανος ἐξ ἁνθέων, καὶ σκεῦος ἀργυροῦν. Τὸ μέρος
ἦτο καλῶς ἐκλελεγμένον πρὸς γύμνασμα τοιούτου
εἶδους· διότι οἱ περίεργοι ἠδύναντο νὰ καθήσωσι
κυκληδὸν ὡς εἰς ἀμφιθέατρον, ἐπὶ τῶν πλευρῶν
τοῦ λόφου. Πάραυτα λοιπὸν τὰ πλησίον ὕψη κα-
τεκαλύφθησαν ὑπὸ κόσμου, ἐνῷ οἱ δύο δικασταὶ
καὶ τινες ἄλλοι ἐτοποθετήθησαν εἰς ὑψομᾶ τι κε-
κοσμημένον διὰ τῶν σημαίων, παρὰ πόδας τοῦ
ὁποίου ἔπρεπε νὰ σταθῶσιν οἱ πυροβολισταί. Αἱ
λέμβοι δι' ὧν ὁ ποταμὸς ἐκαλύπτετο ἔμειναν εἰς τὰ
χεῖλη τοῦ ἀκίνητοι. Τέλος αἱ ἡχώ τοῦ καταρρά-
κτου ἐπανέλαβον τὰς ἐκπυροσκοροτήσεις τῆς кара-
βίνας. Ἐκάστη βολὴ ἐσυνοδεύετο ἀπὸ μεγάλα χει-
ροκροτήματα ἢ συριγμούς, καθόσον ἐπλησίαζεν ἡ
ἀπεμακρύνετο τοῦ σκοποῦ.

Ἐκ τῆς πρώτης δοκιμῆς μέγα· ἀριθμὸς μετρίων
σκοπευτῶν ὥρειλε νὰ ἀποτυρῇ· ὁ δὲ ἐπίλοιπος
ὠλιγόστευσεν ἐτι περισσότερον κατὰ τὴν δευτέραν,
ὥστε εἰς τὴν τρίτην δύο μόνοι ἀντίπαλοι ἔμεινον,
τὴν προσοχὴν τοῦ πληθους θηρεύοντες.

Καὶ οὗτοι ἦσαν δύο νέοι, εἰς Γάλλος καὶ εἰς
Σουηδός, μέλλοντες καὶ οἱ δύο νὰ ὑπερασπίσωσι
τὴν τιμὴν τοῦ ἔθους τῶν. Ὁ πρῶτος, ὢν ἀξιωμα-
τικὸς τοῦ Γαλλικοῦ συντάγματος καὶ φορῶν τὴν
λαμπρὰν στολὴν, ἦτον ὁ μονογενὴς υἱὸς τοῦ δικα-
στοῦ τοῦ προεδρεύοντος τῆς διασκεδάσεως· εἶχε
χαρακτῆρας ἀρρενωποῦ καὶ κανονικοῦ, καὶ ἐ-
καλεῖτο Ἰουλιανὸς Λαμβέρτης· εὕρισκετο δὲ εἰς
τὰ μέρη ταῦτα μὲ μόνον τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ὑ-
ποχρεώσῃ τὸν πατέρα του εἰς τὴν ἐξόφλησιν τῶν
χρεῶν του. Ἄλλ' ὁ δικαστὴς Λαμβέρτης, ὀλίγον
φιλάργυρος ὡς ὅλοι οἱ γέροντες, ἐδυσκολεύετο νὰ
ἐγκαταλείψῃ τὸ ἀργυρίον του, καὶ ὁ φιλάρεσκος
ὑπολογαγὸς ἠναγκάσθη νὰ παραδοκῇ τὴν πα-
τρικὴν ἐλευθερίτητα.

Ἐν τούτοις καὶ κατὰ τοὺς δύο ἀλλεπαλλήλους
συναγωνισμοὺς, δὲν ἐπρόσεξε τελείως· ῥίπτων κα-
τὰ σειρὰν τὰς δύο βολὰς τοῦ ἔστρεψε τὰ νῶτα
πρὸς τοὺς πυροβολοῦντας, καὶ συνωμίλει μετὰ δύο
ἢ τριῶν κυριῶν, αἵτινες εὕρισκοντο μετὰ τῶν ἀρ-
χόντων εἰς τὴν ἐκλεκτὴν θέσιν.

Ἄλλ' ὅμως ὅτε τρίτον καὶ τελευταῖον τὸν προ-
σεκάλεσαν, ἡ ἀδιαφορία αὕτη, ἥτις, ἴσως ἦτο
ψευδής, ἐχάθη ἐν τῷ ἅμα. Ἐράνη τότε ὅτι πρῶ-
την φορὰν παρετήρησε τὸν ἀνταγωνιστὴν, τὸν
μέλλοντα νὰ τῷ διαμφισβητήσῃ τὸ ἄθλον· τὸ
πρόσωπον αὐτοῦ ἐξέφρασεν εἰδὸς τι μίσους.

— Αἱ! καὶ πάλιν σύ! εἶπε μετὰ πικροῦ μει-
διάματος, καταμετρῶν διὰ φθονεροῦ βλέμμα-
τος τὸν ἀντίπαλόν του.

— Ναί, ἐγὼ ὑπέλαβεν ὁ ἕτερος ἀπλῶς.

Καὶ τὸ ὑπερήφανον βλέμμα του δὲν ἐταπει-
νώθη πρὸ τοῦ βλέμματος τοῦ Λαμβέρτη.

Ὁ Σουηδός ἦτο νέος εὐρωστος καὶ εὐειδής· εἶχε
τοὺς ὀδόντας λευκοὺς, τὴν κόμην φυσικὰ βοσρυχω-

τήν, τὸν χαρκατῆρα σοβαρὸν καὶ γέμοντα ὑψηλοπροσόνῃς. Ἀγρία χάρις ἐχαρκτηρίζεν ἐκάστην τῶν κινήσεων του, καὶ τὸ ἀπλοῦν ὀρεινὸν ἐνδυμα, μὲ τὸ ὅποιον ἦτον ἐνδεδυμένος, τῷ προσέθηκεν εἶδος τι μεγαλοπρεπείας. Ἐκαλεῖτο Δανιὴλ Στεῦν, βᾶχ, καὶ κατῴκει συνήθως εἰς πλησίον χωρὸν τινα κοιλάδα.

Τὸ κύριον ἔργον αὐτοῦ ἦτο τὸ τοῦ κυνηγοῦ, καὶ εἶγεν ἀποκτήσει μεγίστην φήμην διὰ τὰ κατορθώματά των ἐπὶ τῶν ἄρκτων καὶ τῶν αἰγῶν. Ἀλλ' ἂν τὸ πραγματικὸν ἐπάγγελμά του ἦτο τὸ τοῦ λαθρεμπορίου, δὲν τὸ ἐξετίμων μόνον τοῦτο ὀλιγώτερον, διότι ἦτον ὡραιότερος, ὁ γενναιότερος, καὶ τιμιώτερος νέος τοῦ χωρίου του.

Μετὰ θαυμασμοῦ δὲ ὠμίλουν διὰ τὸ πρὸς τὴν γηραιάν μητέρα του σέβας.

Αἱ δύο λοιπὸν καραβίνοι ἐπληρώθησαν μεθ' ὑπερβολούτης φροντίδος· καὶ οἱ δύο ἀντίπαλοι περὶ ἀλλοτρίους φροντίδας· καὶ οἱ δύο ἀντίπαλοι ἐπερίμενον, ἐπὶ τοῦ ὅπλου των ἐστηρικμένοι, τὸ σῶμα· σημειοῦν οἱ δὲ θεαταὶ προσεκτικοὶ καὶ σιωπηλοὶ ἤρχοντο, οἱ μὲν διὰ τὴν Γαλλίαν, οἱ δὲ διὰ τὴν Σουηδίαν, κατὰ τὴν συμπάθειαν, ἢ ἐθνικότητά των.

Εἰς τὴν κρίσιμον στιγμήν, ἕκαστος τῶν δύο δικαστῶν, ἔκρινε καθῆκον νὰ ἐνθαρρύνῃ διὰ λόγου τὸν ὑπερμαχόν του.

— Ἐμπρός, Ἰουλιανέ, ἔλεγεν ὁ πατὴρ Λαμβέρτης, δεῖξον εἰς τοὺς καλοὺς γείτονάς μας ὅτι οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ βασιλέως, Λουδοβίκου εἰςέβουον νὰ μεταχειρίζωνται πρεπόντως τὴν πυρίτιδα καὶ τὰς σφαῖρας... θὰ ἀφήσῃς νὰ σε νικήσῃ ὁ ἀνδρεῖος οὗτος ὀρεινός;

— Ὁχι, ὀχι, πάτερ μου, ἀπεκρίνατο ὑψηλῶς ὁ Γάλλος ἀξιωματικὸς, οὔτε κατὰ τοῦτο... Διότι εἶνε ὁ μόνος τρόπος τῆς συγχωρήσεως ὡς λαβὼν μέρος εἰς τοιαύτας διασκεδάσεις καὶ μετριοφύτους...

Ὁ δικαστὴς Λαμβέρτης ἐτόξευσε βλέμμα κατὰ τοῦ υἱοῦ του αὐστηρὸν, ἀλλ' ὁ συναδελφός του Σουηδὸς δὲν εἶχε τιποτέποτε ἀκούσει, διότι ἔλεγε πρὸς τὸν κυνηγὸν μὲ τόνον ὅλως οἰκογενειακὸν καὶ φιλικόν.

— Λοιπὸν, κύριε Δανιὴλ, ὁ σκοπὸς ἐκεῖνος δὲν εἶνε τόσο παχὺς, ὡς τὸ στήθος τῆς ἄρκτου ἢ τὰ πλευρὰ τοῦ αἰγάγρου. Ἐλπίζω μόνον τοῦτο ὅτι θὰ πυροβολήσῃς καλῶς,

— Θὰ ρίψω ὅσον δύναμαι καλλίτερον, εἶπεν ὁ νεανίας μετὰ ζέσεως· ποτὲ δὲν ἠσθάνηται τὴν ἐρεσιν νὰ διευθύνω εὐστόχως· μίαν σφαῖραν μόλις!

Καὶ ἐστράφη πρὸς μικρὰν τινα καλύβην κειμένην μεμονομένως ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔμειναν στιγμὰς τινὰς προσηλωμένοι ἐπὶ τῆς διευθύνσεως ταύτης. Ὁ ὑπολοχαγὸς Λαμβέρτης εἶχεν ἐξακολουθήσει τὰ κινήματά του μὲ εἶδος τι μίσους ζήλιας.

— Δὲν θὰ ἔλθῃ ἐκεῖνη! εἶπεν εἰρωνικῶς πῶς

ἴσως ἐκλείσθῃ ὅπως μὴ παρευρεθῇ εἰς τὴν ἐορτήν... τὴν συλλογίζεσαι λοιπὸν πάντοτε;

— Πάντοτε, ἀπεκρίθη ὁ ὀρεινὸς οὔτινος αἱ ὀφρεῖς· ἀπειλιτικῶς συνεσπᾶσθσαν.

Ἐν τοῖτοις κατῴρθωσε σχεδὸν πάντα νὰ περυστεῖλῃ τὰ παράφορα αἰσθήματα ἅτινα τὸν κατετάραττον.

— Δὲν θὰ ἔλθῃ! ἐπανέλαβεν ὁ ἀξιωματικὸς· εἰς τὴν τιμὴν μου! δὲν σοὶ εἶναι εὐκόλον νὰ τὴν ἀποβάλλῃς, διότι...

Ὁ Δανιὴλ ἐσφιγξέ σπασμωδικῶς τὴν καραβίαν του, μεταξὺ τῶν δύο χειρῶν του, ἐνῶ τὸ σῶμά του ἐρίγγεν· ἀλλὰ τὸ τελευταῖον πρὸς τὸ πλῆθος βλέμμα του ἤλλαξε τὴν σειρὰν τῶν ἰδεῶν του. Ἡ μορφή του ἀνέλαμψε, μειδίαμα δὲ ἐπὶ τῶν χειρῶν του ἐφάνη, καὶ, ἐλαφρῶς τὸν βραχίονα τοῦ ἀξιωματικοῦ θίγων, εἶπεν ὑποδεικνύων διὰ ταχῶς σχήματος ἐν τῶν πλοιαρίων ἅτινα ἐκάλυπτον τὴν ὄχθην.

— Ἀπατάσαι, κύριε, ἦλθεν... εἶναι ἐκεῖ.

Ὁ Ἰουλιανὸς ἀνέστειλε τοὺς ὤμους, ἀναζητῶν διὰ τοῦ βλέμματος τὸ ὑποδειχθέν παρὰ τοῦ Δανιὴλ ἀντικείμενον. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ὑπῆρξε δύσκολος ἐν τῷ μέσῳ τῆς πληθύος τῶν πλοιαρίων, ἅτινα ἔγεμον θεατῶν. Τέλος ὅμως παρεστήρησεν μικρὰν λέμβον κρυπτομένην ὅπισθεν πλοιαρίου. Ἐντὸς τῆς λέμβου εὕρισκετο εὐταρλὸς τις ὠραία νεάνις, φέρουσα τὸ κομψὸν τοῦ χωρίου ἐνδυμα. Ἡ ὠραία κομψότης ἦτο μόνον· αἱ δύο αὐτῆς χεῖρες ἐκράτουν τὰς ἐλαφρὰς κόπας δι' ὧν περιεπέτα τὴν λέμβον τῆς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ποταμοῦ· ἡ εὐχαρις αὐτῆς στάσις ὁμοιάζε τὴν τοῦ πτηνοῦ τοῦ ἐτοίμου νὰ ἀνοίξῃ τὰς πτέρυγας του εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον. Τὸ βλέμμα τῆς τὸ μέλαν, λάμπον ἐν τῇ σκιᾷ τοῦ πύλου τῆς, ἐξέφραζεν ἀνησυχίαν. Βλέπουσα τοὺς δύο νεανίας στρέφοντας πρὸς αὐτὴν τὴν προσοχὴν των, αἱ χεῖρές τῆς ἐσφιγξαν τὰς κόπας, καὶ ἐφάνη ἀναχωροῦσα.

Ὁ ὑπολοχαγὸς Λαμβέρτης ἐδάγκασε τὰ χεῖλη.

— Καλῶς... καλῶς, ἐψιθύρισεν ἐναντίον τῶν ὑποσχέσεών της...

Καὶ ἐστρεψε νὰ προφέρῃ λέξεις τινὰς ὑβριστικὰς κατὰ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ του· δὲν ἔλαβεν ὅμως καιρὸν, διότι ὁ ἤχος τῶν σαλπίγγων, ἀνῆγγειλε τὴν ἀρχὴν τῆς τρίτης δοκιμῆς. Ταυτοχρόνως δὲ ὁ Σουηδὸς δήμαρχος περιχαρῶς ἀνέκραγεν,

— Ἰμεῖς, πρῶτος ἐτιμήθητε, λοχαγε Λαμβέρτε. Σκοπεύσατε καλῶς, ἰδοὺ ἡ ἀποφασιστικὴ βολή, καὶ ὁ Δανιὴλ μας εἶναι ἀνάξιος ἀντίπαλος.

Βαθεῖα σιωπὴ διεχύθη ἐπὶ τοῦ πλήθους· ἀπάντων τὰ βλέμματα προσηλώθησαν ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ ὧς σκοπευομένου πτηνοῦ. Ἀλλ' ὁ Λαμβέρτης, παραχθὲς κρυφίως ὑπὸ αἰσθημάτων ὀργῆς, ζήλιας, φιλοτιμίας πληγωθείσης, δὲν εἶχε καὶ τὸ βλέμμα ἡσυχον, καὶ τὴν χεῖρα στερεάν ὡς πρότερον. Δις ἐσκόπευσε, καὶ δις ἐχαμήλωσε τὸ ὄπλον του.

— Καὶ ἐν τούτοις πὲ παρατηρεῖ ἐκείνη, ἐψιθύρισεν ὁ Στεῖ βᾶχ μελαγχολικῶς.

Ὁ Λαμβέρτης δὲν ἀπεκοίθη· ἀλλὰ αἰσχυοῦσις διὰ τὸ πάθος, ἐσκόπευσεν ἐκ νέου, ἐθλίψε ἀποτόμως τὴν σκανδαλὴν, καὶ ἡ βολὴ διέφυγεν. Ἡ σιγὴ τοῦ πλήθους τῷ ἔκαμε νὰ προαισθανθῇ τὴν κακὴν ἐκβασίν. Γῶντι ὅτε ὁ καπνὸς τῆς ἐκπυροκροτήσεως διελύθη, εἶδε τὸ πτηνὸν ἀκίνητον εἰς τὸ ἄκρον τῆς χορδῆς, ἥτις τὸ ἐκράτει, κρεμάμενον. Βλαστηνεία διέφυγε τῶν χειλέων του· ἠθέλησε νὰ συντρίψῃ τὴν καρβίνα του ἐπὶ τοῦ ἐκεῖ πλησίον βράχου. — Ἀπέτυχε τοῦ σκοποῦ, ἀπεκρίθη ὁ δήμαρχος Λαμβέρτης, ἐκπληκτικῶς· ἐγὼ ἐνόμιζα τὸν Ἰουλιανὸν ὡς τὸν καλλίτερον σκοπευτὴν τῆς ἐπαρχίας!!..

— Μίαν στιγμὴν, ἀπεκρίθη ὁ ἄρχων Σουηδὸς, ἴσως καὶ ὁ Δανιὴλ ἔσται ὡσαύτως δυστυχής!! Καὶ οἱ ἐπιτηδεϊότεροι τρέμουσι κατὰ τὴν ἀποφασιστικὴν στιγμὴν. Ἐμπρὸς, Δανιὴλ!... ἡ σειρά σου, ἐκράζε τὸ πλῆθος.

Ὁ Δανιὴλ ἐπροχώρησεν ἡτύχως ὅπως καταλάβῃ τὴν γραμμὴν τῆς σκοπεύσεως· ὁ ἀξιωματικὸς ὑπεχώρησε μὲ πολιτικὴν εἰρωνείαν.

— Εἴτε ἐπιτυχής, εἴτε ἀποτυχής τὸν σκοπὸν, νόστιμέ μου, ἐψιθύρισεν ὁ ἀξιωματικὸς μετὰ βεβαιωμένου μειδιᾶματος, ἐγὼ ἀπεφάσισα τὴν ἐκδίκησιν.

Ὁ κυνηγὸς δὲν ἐταράχθη μὴδὲ εἰς τὴν νέαν ταύτην παραλογίαν· ἀλλὰ μετέβη μεγαλοπρεπῶς εἰς τὴν ὑποδεχθεῖσαν θέσιν, καὶ τὴν καρβίναν τοῦ ὤμου του καταβιάζων, ἐκράζεν ἰσχυρῶς.

— Εἰς τὴν κεφαλὴν!!

Πάραυτα ἐπυροβόλησε χωρὶς νὰ σκοπεύσῃ. Τὸ δὲ πτηνὸν κτυπηθὲν εἰς τὴν κεφαλὴν, ὡς ὁ Δανιὴλ τὸ προανήγγειλεν, ἔπεσε χαμαί.

— Οὕτω θὰ ἐπιτύχω καὶ τὸν ἐχθρὸν, ἐψιθύρισεν ὁ Δανιὴλ, βλέμμα θριάμβου ἐπὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ ῥίπτων.

Β'.

Ἐκτεταμένον χειροκρότημα ἐκώφευσεν ἐπὶ τινὰς στιγμάς τὸν θόρυβον τοῦ καταρράκτου.

— Ἐνίκησεν ἡ Σολεύρη! ἐκράζαν ὑπερηφάνως οἱ Σουηδοί.

— Τῇ ἀληθείᾳ καλὴ ἐπιτυχία, ἔλεγον οἱ ὀρεινοὶ Γάλλοι θαυμάζοντες· δὲν εἶνε αἰσχυρὸν τὸ νικᾶσθαι ὑπὸ τοιοῦτου σκοπευτοῦ.

— Ἐμπρὸς! ἀνεστέναζεν ὁ γέρον Λαμβέρτης ἐγειρόμενος, δὲν δυνάμεθα ν' ἀποποιηθῶμεν τὸ βραβεῖον εἰς τὸν Δανιὴλ Στεῖνθάχ... Τί συλλογίζεσθε, κύριε δήμαρχε τῆς Σολεύρης;

— Γῶντι, αὐτὴ εἶνε ἡ δικαιοσύνη... Ἀλλ' ἂν ὁ Δανιὴλ ἐπέθετό μου, θὰ ἐξέλεγον φρονίμως τὴν κυρίαν τὴν ὀφείλουσαν νὰ τὸν στεφανώσῃ...

Καὶ ὁ ἄξιος ἄρχων ὑπεδείκνυε τῷ νεανίᾳ δι' ἰλλωπισμοῦ τῶν ὀφθαλμῶν (νεύματος) προβεβηκυῖαν τινὰ νέαν, ἱσταμένην παρὰ τῷ συναδελφῷ

αὐτοῦ· αὕτη δ' ἦν ἡ ἀδελφὴ τοῦ δημάρχου Λαμβέρτη, ἡ θεία τοῦ ἀξιωματικοῦ.

— Ἰπάρχουν ἀξιόεστοι κυρίαι περίξ, ἐπροσθεσεν ὁ δήμαρχος Λαμβέρτης, μὴ θέλων νὰ μείνῃ ἐκτὸς τῆς πολιτικῆς· κατὰ τὴν γνώμην μου μεγάλως τιμᾶσθε δεχόμενος τὸ βραβεῖον ἐκ τῆς ὠραίας χειρὸς τῆς δεσποσύνης Γρεῖζ, κόρης τοῦ φίλου μας δημάρχου τῆς Σολεύρης!

Καὶ διὰ κινήματος τῶν ὤμων εἰδείκνυε τῷ νικητῇ, εὐσαρκόν τινα ἐρυθρόμαλλον κόρην. Ὁ Δανιὴλ ὅμως, μόλις ἐφάνετο ἀκούων τούτους τοὺς ὑπαινιγμοὺς τῶν δύο ἀρχόντων, διότι τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς καπνίζούσης καρβίνας ἔτι ἔχων, εἶχε πάντοτε τὰ βλέμματα ἐσοσμημένα πρὸς τὸν ποταμόν.

— Εὐγενεῖς κύριοι, εἶπε τέλος ὑψώνων τὴν φωνήν, ὁ βρασιλεὺς τοῦ πυροβολήματος δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν ὁ ἴδιος τὴν βασιλίσσαν;

— Βεβαίως, καὶ ἂν αὕτη ἦνε ἡ ἀδελφὴ τοῦ δημάρχου...

— Καὶ ἂν αὕτη εἶνε ἡ κόρη τοῦ ἀγαπητοῦ ἡμῶν γείτονος...

Ἄπαντες ἐπροθυμήθησαν νὰ τῷ μεταβιβάσωσι τὸ ἀργυροῦν σκεῦος, καὶ τὸν ἐξ ἀνθέων στέφανον, ὃν διὰ τῆς ἐπιτηδεϊότητός του ἀπέκτησεν. Ὁ Δανιὴλ τὰ ἔλαβε, ἀλλ' ἔσταθη στιγμὰς τινας ἀκίνητος, ὥστανεὶ ταλαντεύμενος εἰς τὴν ἐκλογὴν. Ὁ ὑπολοχαγὸς Λαμβέρτης, ὀρθὸς βήματά τινα μακρὰν τοῦ παρετήρει αὐτὸν ἀνησυχῶς. Τέλος ὁ Δανιὴλ, διασχίζων τοὺς περιέργους, διευθύνθη πρὸς τὸν ποταμόν· ἀναμφιβόλως ἡ κυρία ἦν ἐξέλεξεν εὐρίσκετο εἰς λέμβον τινὰ ἐκ τῶν καλυπτουσῶν τὸν ποταμόν.

— Τὴν σύζυγον τοῦ τοποτηρητοῦ τοῦ βρασιλέως ἐξέλεξεν, ἔλεγεν εἷς· ἴδате αὐτὴν ἐντὸς μεγάλης λέμβου ὑπὸ ταπήτων κεκοσμημένης.

— Τὴν γραίαν μαρκησίαν Δὲ Σαινμάρκου, ἔλεγεν ἄλλος· συνώδευσε τὸν ἐγγονόν της εἰς τὴν ἐορτήν.

Ἐν τούτοις ὁ Δανιὴλ ἔσταμάτησεν ἐπὶ τῆς ὀχθῆς τοῦ ὕδατος, τὸν στέφανον κρατῶν ἀνὰ χεῖρας, καὶ ἐφάνετο ἐπαναπίπτων ἐκ νέου εἰς τὰς ἀμφιταλαντεύσεις του. Πάραυτα ἐρρίγησε· διότι ἐν τῷ ἀνεμοστροβίλλῳ τῶν πλοιαρίων, ἡ μικρὰ λέμβος περὶ ἧς ὠμιλήσαμεν ἔφυγε κρυφίως πρὸς τὴν ἀντίθετον παραλίαν. Ἐν τῇ θεᾷ αὐτῇ, ὁ νέος λαθρέμπορος ἐξέβαλλε κραυγὴν χαρᾶς, ἔπειτα ῥίπτων χαμαί τὸν πῖλόν του, ἐβυθίσθη ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ. Ἡ πράξις του ὑπῆρξε ταχεῖα ὡς τὸν στοχασμόν, καὶ εἶχε χαθῇ, πρὶν εἰσεῖτι μαντεύσῃ τὸν σκοπὸν αὐτοῦ. Παρευθὺς ἐν τούτοις παρετήρησαν αὐτὸν σχίζοντα ἀνδρείως τὸ ὕδωρ διὰ τῆς μίᾳς χειρὸς, ἐνῶ διὰ τῆς ἄλλης ὕψονε τὸν στέφανον καὶ τὸ ἀργυροῦν σκεῦος, ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του.

— Τί σημαίνει ἡ τρέλλα αὕτη; ἠρώτησεν ὁ δήμαρχος μετ' ἐκπλήξεως· ὁ ἀνόητος θέλει νὰ δείξῃ ἡμῖν ὅτι καὶ εἰς τὸ πλεῦσιμον εἶναι ἐπιτήδειος;

— Πρέπει νὰ ἔχῃ ἄλλην ἰδέαν, ὑπέβαλεν ὁ γέρον Λαμβέρτης· δὲν βλέπετε τὸ πλοιαρίον ἐκεῖνο

ὑπὲρ ἀπομακρύνεται; ἀνήκει εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην φιλάρεσκον, ἣν καλοῦσι Κεντήτριαν· διὰ τῆς χειρὸς ἐκείνης; ὁ Δανιὴλ ἐπιθυμεῖ νὰ στεφθῇ βασιλεὺς τοῦ πυροβολήματος· στοιχηματίζω!

— Ἡ ἐκλογὴ ἔσται παράδοξος... Μ' ὅλον τοῦτο ἡ κωπηλάτις δὲν φαίνεται μεριμνῶσα διὰ τὴν τιμὴν ταύτην, διότι κωπηλατεῖ ταχέως, καὶ ὁ Δανιὴλ δυσκόλως θά τὴν προφθάσῃ!..

— Αἱ! αἱ! κύριε δήμαρχε· αἱ νεάνιδες φεύγουν, ὅπως τὰς κυνηγᾶσιν... Ἀναμφιβόλως καὶ αὕτη θὰ ὑποχωρήσῃ... Τώρα ἐννοῶ διατί ὁ Δανιὴλ ἐπιπανάτο περὶ τὰ μέρη ταῦτα ἐν καθαρᾷ μεσημβρίᾳ παρὰ τὸ σύνθηες... οἱ ὥραιοι ὀφθαλμοὶ τῆς Κεντήτριας εἶκον αὐτὸν, ὡς τὸ φῶς ἔλκει τὰς χρυσαλλίδας τῆς νυκτός.

— Καὶ τίς εἶναι ἡ νεάνις αὕτη! ἠρώτησεν ὁ Κρέιζ μετ' ἀδιαφορίας.

— Πτωχὴ ὀρφανή. Θανούσας τῆς μητρός της κατοικεῖ τὴν καλύβην ἐκείνην... Ζῇ μόνη· καὶ ἐπειδὴ κερδίζει ἀρκετὰ χρήματα ἐκ τῶν δαντελλῶν καὶ κεντημάτων, ἅτινα πωλεῖ εἰς Μορτώ, τὴν ἐπωνόμασαν Κεντήτριαν... Εἶναι ὥραία νεάνις, μὰ τὴν πίστιν μου! ἀνεξίκακος, καὶ ἔχει φυσιογνωμίαν ἐμπνέουσαν σέβας εἰς ὅλους τοὺς κομψοὺς νεανίας... Ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἐμπιστεύομαι τοὺς ἐργολάβους ἐκείνους, φίλε!.. Καὶ σταθίτε· ὁ υἱός μου Ἰουλιανὸς ἴσως δύναται νὰ σᾶς εἴπῃ τί πρέπει νὰ συλλογισθῶμεν ὡς πρὸς τὴν χρετὴν τῆς Σουζάνης Λαμβέρτου... Ἰσποπεύομαι τὸν ἀχρεῖον... Ἀλλὰ σιωπῇ! ὁ πατὴρ δὲν πρέπει νὰ γνωρίζῃ τὰ πράγματα ταῦτα.

Καὶ οἱ δύο δήμαρχοι ἔχασον ῥητάς.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως τοῦτῳ ἡ πάλῃ τῆς ταχύτητος μεταξὺ τοῦ κολυμβῶντος καὶ τῆς κωπηλατούσης καθίστατο θερμότερα. Κατ' ἀρχὰς νωχελῶς μετεχειρίσθη τὰς κώπας, ὡπὸν ἤθελε νὰ ἀποφύγῃ τὸν θόρυβον τῆς ἑορτῆς· ἀλλὰ τὰ βλέμματα στρέψασα εἶδε μέγα κενὸν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς ὄχτης, κεφαλὴν δὲ ξανθὴν εἰσδύουσαν ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων. Τότε ἤρχισε νὰ λάμνῃ ταχύτερον, καὶ πάραυτα δῆλον ἐφάνη ὅτι πάσαις δυνάμεσι ἀπεύρυνε τὴν τιμὴν τοῦ νὰ στέφῃ τὸν νικητὴν τοῦ πυροβολήματος.

Ἀπειροὶ κρυχαὶ τῇ διευθύνθησαν ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς πεδιάδος.

— Περίμενε αὐτόν! ἐβόων· δὲν δύνασαι νὰ τοῦ ἀποποιήθῃς τὸ βραβεῖον... πράττεις κακῶς! τὸν προσβάλλεις...

Ἀλλ' ἡ Κεντήτρια δὲν ἤκουεν, ἢ δὲν ἤθελε ν' ἀκούτῃ, διότι ἐδιπλασίαζε τὰς δυνάμεις ὅπως ταχύτερον εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην φθάσῃ. Ἐβλεπον λοιπὸν αὐτὴν ἀλληλοδιαδόχως κυρτουμένην καὶ ἀνεγειρομένην ἐπὶ τῶν κωπῶν της, διὰ κινήματος θελκτικῷ αὐξάνοντος τοὺς θησαυροὺς τοῦ ἀναστήματός της, τοῦ καλῶς ἐπιγυμένου ἐν τῷ βελουδίῳ στηθοδέσμῳ της. Ὁ ψάθινος πέτασός της πρὸς τὰ ὀπίσω ἐβρίμενος, ἄφινε τὴν κεφαλὴν της γυμνὴν ἐνῶ ὁ δῶν ἥλιος ἐβαλλεν ἄνωθεν τῶν

βράχων περίχουσον ἀκτίνα ἐπὶ τῶν χρυσῶν πλοκάμων τῆς κόμης της· ἡ μικρὰ λέμβος, εἰς τὴν θέλῃσιν αὐτῆς ὑπακούουσα, ἐφαίνετο ὅτι ἐπέτα ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, ἐνῶ τὸ ὕδωρ ἔρριεν ἀπὸ τῶν κωπῶν εἰς ἀπείρους λαμπροὺς μαργαρίτας.

Ὅτε δὲ ἔφθασεν εἰς τὰ δύο τρίτα τοῦ ποταμοῦ, ὁ κολυμβητὴς εὗρίσκετο ἐν μικρᾷ ἀποστάσει ὀπισθὲν της· τότε ἔπαυσε τοῦ κωπηλατεῖν καθότι αἱ δυνάμεις ἐξηντλήθησαν καὶ αἱ κώπαι ἐξέφευγον τῶν χειρῶν της. Ἀσθμαίνουσα ἔστρεψε τὸ βεδρεγμένον ὑπὸ τοῦ ἰδρώτος πρόσωπόν της πρὸς τὸν Δανιὴλ, ὡς νὰ τοῦ ζητήσῃ χάριτα. Οὗτος δὲ παρευθὺς ἐστήριξε τὴν χεῖρα εἰς τὰ χεῖλη τῆς λέμβου καὶ ἐπήδησεν ἐντὸς ὡς θρασὺς πειρατῆς, ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ συνελημμένου πλοίου.

Θορυβῶδεις φωναὶ καὶ χειροκροτήσεις ἀντήχησαν ἐπὶ τῆς ὄχτης· τὸ νέον τοῦτο θέαμα κατενθουσίασεν ἅπαντας. Καὶ αὐτοὶ οἱ αὐστηροὶ ἄρχοντες ἔλαβον μέρος εἰς τὸ ἀνέλπιστον τοῦτο ἐπεισῶδιον· ἐπειδὴ ἐδόθη πλεονάζον τι θέλητρον εἰς τὴν χωρικὴν ταύτην ἑορτήν.

Βλέπων τὸν Στεῖνδᾶχ παρὰ τῇ κωπηλάτιδι, ὁ ὑπολοχαγὸς Λαμβέρτης κατεταράχθη.

— Μίαν λέμβον, εἶπε δεσποτικῶς πῶς, μίαν λέμβον ὅπως ὑπάγω εἰς ἐντάμωσιν αὐτῶν.

— Μίαν λέμβον; ἐπανελάβεν ἐκπληκτικῶς ὁ πατήρ του, καὶ τί θέλεις νὰ κάμῃς, Ἰουλιανέ; Εἰς τί θὰ τοὺς χρησιμεύσῃ ἡ πορυσία σου;... Ὁ Δανιὴλ θὰ ἐπιστρέψῃ πάραυτα.

— Ὅρθῶς λέγεις, εἶπεν ὁ νέος διὰ φωνῆς ὑπὸ θυμοῦ πνιγομένης, συνωμίλησαν... ἦδη εἶναι ἀργά... Λοιπὸν, ἔστω! ἐπρόσθεσε μεταξὺ τῶν χειλέων του, εὗρισκομαι εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον... ἀνάθεμα τὴν σεμνότυπον, δὲν θέλω πλέον νὰ τὴν συλλογισθῶ.

Καὶ ἔστρεψε τὴν ῥάχην πρὸς τὸν ποταμὸν, ὅπως μὴ ἴδῃ τὸ συμβαῖνον ἐκεῖ. Ὁ Δανιὴλ δὲν εἶχε ποσὴν λαλήσει καθ' ὃν καιρὸν ἐδίωκε τὴν φυγάδα· καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἐπρόφθασεν αὐτὴν, εὗρισκοντο ἀρκετὰ μακρὰν τῆς ὄχτης, ἐνθα οὐδεὶς ἠδύνατο ν' ἀκούσῃ,

— Ἄ! κύριε Δανιὴλ, τῷ εἶπεν ἡ κόρη καταπόρφυρος ἐκ τῆς συγκινήσεως, αὕτη λοιπὸν εἶναι ἡ ὑπόσχεσίς σας;... με κάμετε σκληρῶς νὰ μεταμελώμην διότι ὑπεχώρησα εἰς τὴν περιέργειάν μου ἐδῶ ἐρχομένη... ἤλπίζον νὰ μείνω ἀθέατος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους... Ἄν εἰσεύρατε πόσας λύπας ἠδύνατο νὰ με προσξήνησωσιν αἱ παρακολουθήσεις καὶ περιποιήσεις σας.

— Σὰς προσέβαλον; δεσποσύνη Σουζάννη, ἡ πρώτη σὲν ὁ Δανιὴλ πεφοβισμένως, ἐπιθυμῶν νὰ τύχῃ παρ' ὑμῖν τιμὴν τὴν ὁποίαν οὐδεμία ἄλλη γυνὴ ἐδῶ ἐδύνατο νὰ με ἀποποιήσῃ;

— Ὁμολογήσατέ το, Δανιὴλ, εἶπεν ἡ Κεντήτρια χυμνολόγουσα τὴν φωνήν, μόνον ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ δεχθῇς ἐκ τῆς χειρὸς μου τὸ βραβεῖον τῆς πυροβολῆς δὲν σὰς παρεκίνησε νὰ ἔλθῃς κολυμβητὴ! με φόβον μὴ με ὀργίσῃτε, με κίνδυνον

νον μὴ μὲ ἐκθέσσετε εἰς τὰ ὄμματα ἀπάντων τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου...

— Εἰπέτε εἰς τὰ ὄμματα ζηλοτύπου θρασυδείλου ὅστις ὠφελεῖται ἐκ τῆς φήμης σας, καὶ ὅστις δὲν σὰς ἀγαπᾷ ὑπέλαθεν ἐνθέρμως ὁ Στέινβαχ. Σουζάνη, πρὸ πολλοῦ ζητῶ νὰ σε ἰδῶ, νὰ σε ὁμιλήσω πάντοτε μὲ ἀπέφυγες... ἄφησόν με ἤδη νὰ ὠφεληθῶ ἐκ τῆς περιστάσεως ὅπως σοι εἰπῶ ὅτι σε ἀπατοῦν, ὅτι ὁ δαίμονις οὗτος Λαμβέρτης...

— Σίγα Δανιήλ! ἐπιθύρῃσεν ἡ Κεντήτρια, μὴ μ' ἐπιθεσθαιεῖς, ὅτι εἰσεῖται ἀμφόβῳ... Ἄ, εἰζευρες...

— Τὸν ἀγαπᾷς, τὸ εἰσεύρω, ἐμὲ δὲ ἀποστρέφεις... Ἐδῶ πρὸ ὀλίγου, εἶχε τὴν αὐθάδειαν νὰ μὲ τὸ εἶπῃ, καὶ δὲν τὸν ἐξηπλώσα εἰς τοὺς πόδας μου διὰ μιᾶς βολῆς τῆς καρδίνης μου! Ἐν τούτοις ἄλλοτε, Σουζάνη, πρὶν φθάσῃ ὁ ὑπερήφανος οὗτος ἀξιώματικὸς, μὲ ἐσυγχώρει νὰ τρέφω διαφόρους ἐλπίδας... Ἠλπίζον ἐντὸς ὀλίγου νὰ σὲ ὀνομάσω σύζυγόν μου, ὅτε διὰ τὴν δυστυχίαν μου εἶδες τὸν ἀύλιον ἐκεῖνον. Ἐν τῷ ἅμα ἠκροάσθης τὴν γλαφυρὰν ὁμιλίαν του, τὰ τετορνευμένα ἐν Παρισίοις αἰσθήματά του. Ἐπειτα ἐγέλας, ὦ, ἀπλὴ καγάθῃ κόρη μὴ ἐννοοῦσα μὴ δέν. Καὶ ἐγὼ αὐτὸς εὐρισκόμην εἰς τὰ ἐρέβη, οὔτε λόγους τοῦ ματαιοῦ τούτου ἐμελέτων, ὅτε ἡμέραν τινὰ κλαίονσα μὲ διακοίνωσες ὅτι δὲν ἐδύνασο τοῦ λοιποῦ νὰ ἀνήκῃς εἰς ἐμὲ, καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ διακόψωμεν τὰς σχέσεις μας. Δὲν ἤθελα νὰ πιστεύσω τὴν αἰφνίδιον ταύτην ἀλλαγὴν, τὴν ἀνεξήγητον. Ἀλλ' ὑμεῖς σαφῶς μὲ ἀνηγάλατε ὅτι ἠγαπᾶτε τὸν Λαμβέρτην καὶ ὅτι τοῦ λοιποῦ δὲν ἀνήκετε εἰς οὐδέναν ἄλλον, ἢ εἰς αὐτόν. Ἐν τῇ πρώτῃ παραφορᾷ ὥρμησα νὰ τὸν εὕρω ἴσως καὶ νὰ τὸν δολοφονήσω. Μὲ ἱκετεύσατε μὴ κάμω τι, καὶ ἐν τῇ ἰσχύϊ τῶν ἱκεσιῶν σας ἠσθάνθην πόσον φίλτατος σὰς ἦτο. Σὰς ὑπεσχέθην νὰ μὴν ἔλθω εἰς ῥῆξιν μετ' αὐτοῦ, ἀγογγύστως νὰ ὑποφέρω τὰς ὕβρεις του, καὶ ὅτι δι' ἐμὲ ἦτο σκληρὸν νὰ μὴ σὰς ἴδω πλέον, μήτε νὰ σὰς ὁμιλήσω. Ἐν τῇ μελαγχολίᾳ ἥτις ἠκολούθησε τὰς πρώτας μου ὁρμάς, σὰς ὑπεσχέθην νὰ σὲ ἀκούσω καθ' ὅλα. Μέχρι τοῦδε σὰς ὑπῆκουσα χωρὶς ἰσχύϊ ἐκδικήσεως ὑπέστην πολλὰς ὕβρεις παρὰ τοῦ ἀχρείου τούτου. Ποτὲ δὲν ἐπροσπύθησα νὰ σὰς πλησιάσω ὅπως σὰς συγχίσω διὰ τῶν παραπόνων μου. Σήμερον ὁ Θεὸς τέλος πιντων μοὶ παρέχει περίστασιν ὅπως φωτίσω ὑμῖς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τοῦ καταπτύστου ἐκείνου ὅστις, ἀγνοῶ διὰ τίνος μαγείας, ἐπέσυρε τὰ μειδιάματά σου... Σουζάνη, ἀγαπητὴ καὶ ἀγαθὴ Σουζάνη, μίαν μόνην στιγμὴν ἔχω ὅπως νὰ δώσω σωτήριον συμβουλὴν μὴ ἐμπιστεύου ὃ ὀπολοχαγῶ Λαμβέρτη... οἱ σκοποὶ του ἂν εἶναι καθαροί... Ποτὲ δὲν θὰ τῷ συγχωρήσωι νὰ σὰς νυμφευθῇ.

— Ναί, ναί, ἐπιθύρῃσεν ἡ Κεντήτρια ὁλολύ-

ζουσα, θὰ μὲ νυμφευθῇ, μοὶ τὸ ὑπεσχέθη... ὀφείλει... Εὐχαριστῶ διὰ τὴν συμβουλὴν σου Δανιήλ. ἀλλὰ μὴ λυπῆσαι διὰ τὴν ἐπικίνδυνον τύχην μου, ὅποια τις ἦ αὕτη... Ἀησιμόνησον τὴν δυστυχὴ Σουζάνην.

— Ἀληθῆ, καὶ ἂν ὁ ἀθλιὸς οὗτος σὲ προδώσῃ, σ' ἐγκαταλείψῃ, ἔκραξεν ὁ Δανιήλ μετ' ἀπελπισίας, θέλεις τὸν προτιμήσῃ ἐμοῦ... Ἄ! Σουζάνη, Σουζάνη, πόσον ἀγαπᾷς αὐτόν!

Δύο δάκρυα ἔπεσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ τὰ σκλήματα, ἡ φωνή του ἐπρόδιδαν τὴν ἀπελπισίαν του. Ἡ Κεντήτρια ἐφάνη βαθύως ἐκ τούτου συγκεκνημένη.

— Λοιπὸν, ἐάν, ... δὲν τὸν ἠγάπων... ἐάν τὸν ἐμίσων, τὸν ἀπεστρεφόμεν;

Ὁ Στέινβαχ ἐρρίγησε, καὶ τὴν παρετήρησεν ἐκπληκτικῶς.

— Τί λέγεις, Σουζάνη... δὲν δύναμαι νὰ καταλάθω...

— Ὁχι, ὀχι, εἶμαι ἐξω φρενῶν, ἐπέφερεν ἡ νεᾶνις με βλέμμα παράφορον ἡλισμόνησον τοὺς λόγους. Δὲν δύναμαι οὔτε πρέπει νὰ ἀνῆκω εἰς ἄλλον, ἢ εἰς τὸν Ἰουλιανὸν Λαμβέρτην. Τί ὠφελοῦσιν αἱ τύψεις μου! πρὸς τί αἱ ἀναμνήσεις μου! Ἀλλὰ, πρὸς χάριν, ἀπομακρύνθητι, ἐξηκολούθησεν ἀγωνίας βλέμμα πρὸς τὸ πλῆθος ῥίπτουσα, ἐπιβλέπουσιν ἡμᾶς ἡ ἐλαχίστη πρόφασις θέλει μεγάλως μὲ περιπλέξει.

Ἀλλ' ἡ ἑξακψὶς τοῦ Δανιήλ δὲν ὑπεχώρει εἰς ὁμοίας παρατηρήσεις.

— Τὸ πᾶν ὁλόκληρον θέλω περιφρονῆσαι, ἀνέκραξε μετ' ἐνεργείας. Σουζάνη, ἐπρόφερες λέξεις τὰς ὁποίας σὲ ἱκετεύω νὰ μὲ ἐξηγήσῃς... Μὲ εἶπες ὅτι δὲν ἠγάπας τὸν Ἰουλιανὸν Λαμβέρτην.

— Δὲν τὸν ἀγαπῶ, ποτὲ δὲν τὸν ἠγάπησα.

— Ἀλλὰ, τότε, ἐφέλλισεν ὁ νεανίας διὰ φωνῆς ἐξαγριωμένης, δύναμαι νὰ ἐλπίζω...

— Μὴ ἐλπίζε μὴδὲν καὶ μὴ μ' ἐρωτᾷς... Δανιήλ! ἡ συνδιάλεξις αὕτη, ἂν καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τοσούτων μαρτύρων, πολὺν χρόνον διήρκεσεν... Ἀκόμη μίαν φορὰν, σκέψου νὰ ἀπομακρυνθῇς!

Ὁ Δανιήλ, λεία τῆς σφοδρότερας ἐσωτερικῆς συγκινήσεως, ἀμφιταλαντεύετο πρὸς ποῖον μέρος νὰ κλίνῃ. Ἐν τούτοις οἱ θεαταὶ δὲν εἶζευρον πῶς νὰ ἐξηγησῶσι τὴν μικρὰν ταύτην συνομιλίαν δὲν ἐκαταλάμβανον ὅτι ἡ Σουζάνη ἀπεποιεῖτο νὰ στέψῃ εὐεῖδῃ νεανίαν ψιθυρισμοὶ ὅθεν ἀνηγέρθησαν.

— Ἐμπρὸς λοιπόν! σπεύσατε!! ἔκραζον.

Τότε ἡ κόρη, ὡς ἰχθὺς τρέμουσα ἔλαβε τὸν στέφανον ὅνπερ ὁ Δανιήλ μηχανικῶς ἐν ταῖς χερσὶν ἐκράτει, καὶ τὸν ἔθεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του.

Φρενήρη χειροκροτήματα ἀντήχησαν ἐπὶ τῆς παραλίας ἐν τούτοις ὁ Δανιήλ, δι' ἀοράτου σχεδὸν κινήματος ἐτείναξεν εἰς τὸν ποταμὸν τὸν ἐξ ἀνθέων στέφανον, ὅστις ἠσύχως πρὸς τὸν καταρράκτην ὤδευσε.

— Ἀσπάζεται σε αὐτήν ! ἀνέκραξε τὸ πλῆθος διπλασιάζον τὴν εὐθυμίαν του, ἔχεις δικαίωμα τοῦ ἀσπασμοῦ !

Αἱ δύο νέαι καρδίαι ἔμειναν ἄφωνοι· ἐπὶ μὲν τῆς Σουζάνης ἐζωγραφεῖτο θανάτου ὠρότης· ἐπὶ δὲ τοῦ κυνηγοῦ θρηνηδὲς ὄνειροπόλημα.

— Ἀσπάζεται σε αὐτήν, κοῦφε ! ! ἐπανελάβον οἱ θαυαταί.

Ὁ Δανιὴλ ἐβόησε βλέμμα ὀργῆς καὶ καταφρονήσεως πρὸς τὴν παραλίαν.

— Ἀνόητοι ! ἐφώνησε μὲ τόνον βαθείας μελαγχολίας· τί ὠρελεῖ ὁ ἀσπασμὸς γυναικὸς ἥτις δὲν σὰς ἀγαπᾷ ;

Ἡ Σουζάνη διὰ κινήματος αὐτομάτου ἡ ἀκατακλήτου, δράττεται τότε τῆς χειρὸς του, καὶ

— Δανιὴλ ἐστέναξε διὰ φωνῆς ἀδυνάτου, οὐδένα ἄλλον ἠγάπησα ποτὲ ἐκτός σέ . . .

Ὁ ἰσχυρὸς ὀρεινὸς μικροῦ δεῖν νὰ πέσῃ ἡμιθανὴς, τὸσον ἡ ἐξομολόγησις αὕτη τῷ ἦτον ἀνέλπιστος.

— Σουζάνη εἶναι ἀληθὲς . . . εἶναι δυνατόν ; . .

Ἡ Κεντήτρια χωρὶς νὰ τῷ ἀποκριθῇ, τῷ ἐπαρουσίασε τὴν πορείαν ἐφ' ἧς φλέγον ἐρύθημα διεδέχθη τὴν θανάτου ὠρότητα. Ὁ Δανιὴλ τὴν ἐδέχθη εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὴν ἐσφιγξεν ἐπὶ τῆς καρδίας του μὲ φρενήρη ἀγαλλίασιν.

Νέα πάλιν ἐκρηγνῆς γελῶτων, σπιδρῶν κραυγῶν, καὶ χειροκρατημάτων, ἀντήχησεν ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ Δούβ. Ὁ ἀνθρώπινος οὗτος θόρυβος ἐπαφέρε τὴν νεανίδα εἰς ἐσπύην.

— Καὶ ἤδη ἀνχωρήσων, ἐφέλλισεν ἀποσπῶσα ἐαυτὴν τῶν συστολῶν τοῦ Δανιὴλ· ὀρείλομεν νὰ χωρισθῶμεν ἴσως διὰ παντός . . . ὅτι καὶ ἀνσυμβῆ οἴκτειρεν Δανιὴλ, τὴν δυστυχῇ Σουζάνην ;

— Τί λέγεις ! Νὰ χωρισθῶμεν ἤδη ! ἀνέκραξεν ἐνθέρμως ὁ ὀρεινός· Ἄ ! τί δυνήσεται νὰ μᾶς χωρίσῃ ὅταν μὲ ἀγαπᾷ καὶ σὲ ἀγαπῶ ; Δὲν εἴμεθα καὶ οἱ δύο ἐλεύθεροι τῶν πράξεών μας ; Δὲν σὲ ἀφίνω πλέον, καὶ θὰ δυνήθῃ νὰ σὲ ὑπερασπίσω κατὰ . . .

— Αὕτη εἶναι ἡ ἀνταμοιβὴ μικρᾶς παραποροῦς, διέκοψε ταχέως ἡ Κεντήτρια. Δανιὴλ δὲν σοὶ προειδοποίησα ὅτι δὲν ἐδυνάμην νὰ ἀνῆλθω εἰς ἄλλον ἢ εἰς τὸν Λαμβέρτην ; Δὲν ἠθέλησα νὰ ἀποθάνω χωρὶς νὰ σοὶ ἀποκαλύψω τὸ μυστήριον τοῦτο . . . μὲ ἐβάρυνεν ὡς τύλις συνειδότος . . . Ἦδη δὲ θέλεις μὲ οἴκτειρε, μὲ κλαύσει ἴσως ὅτε δὲν θὰ ἦμαι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

— Ἐκάστη τῶν λέξεών σου δι' ἐμὲ εἶν' αἰνιγμα ! Δι' εὐσπλαγχνίαν ! ἐξηγηθῆτέ με . . .

— Μηδὲν, μηδὲν . . . μὴ ζήτην νὰ ἐννοήσῃς . . . Ἄλλ' ἐρχονται, σὲ ἰκετεύω νὰ ἀνχωρήσῃς.

Γῶντι, μεγάλη λέμβος ἐπλησιάζει καὶ ἤδη ἠκούοντο οἱ γέλωτες καὶ οἱ δεικτικοὶ ἀστεῖσμοὶ τῶν ἐπιβιτῶν αὐτῆς.

— Πολὺ ἔμεινες, ἐπινέλαθεν ἡ Σουζάνη· θὰ ἴδωσι τὰ δάκρυά μου, τὴν σύγχυσιν μου ὡς καὶ

τὴν ἰδικήν σου . . . Θὰ γίνω ὁ μύθος τοῦ χωρίου . . .

Τόσοι τρόμοι ὑπῆρχον εἰς τὸ ἦθος τῆς Κεντήτριας, ὥστε ὁ νέος δὲν ἀντέτεινε πλέον.

— Ἰπακούω σοὶ κατὰ τοῦτο, Σουζάνη, τῇ εἵπῃ διὰ πεπιγμένης φωνῆς· ἀλλ' ὁ ἴδιος Θεὸς δὲν θὰ μᾶς ἐμποδίσῃ τοῦ νὰ σὲ ἐπανάδω ὅπως σὲ ζητήσω τὴν ἐξηγήσιν τῶν μυστηρίων τούτων.

Καὶ ἐπήλθον ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησιν. Ἐνῷ δὲ πρὸς τὴν ὄχθην ἐκολύμβη, δις καὶ τρίς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐστρεψε πρὸς τὴν Κεντήτριαν ἥτις, ἐπαναλαβούσα τὰς κόπας τῆς ταχέως ἀπεμακρύνετο. Φθάσας δὲ εἰς τὴν ὄχθην περιεκυκλώθη ὑπὸ πλῆθους θεατῶν, οἵτινες τῶν ἐστενοχώρου διὰ τῶν ἐρωτήσεών των.

— Τῇ ἀληθείᾳ, κύριε Δανιὴλ, τῷ εἶπε σκώπτων ὁ δῆμαρχος Σουηδὸς, μέγαν κίνδυνον ὑπέστης ἐκτεθειμένος εἰς τὴν προσβολὴν τὴν μεγίστης ἀσθενείας διὰ τὴν μικρὰν αὐτὴν κοκωνίτζαν.

— Ἐκτὸς τοῦτο, φίλε, ἐπινέλαθεν ὁ γέρον Λαμβέρτης γελῶν, ἡ ἀξιολύπῃς ἀδελφὴ μου εἶναι ὀλίγον σοβαρὰ καὶ ἀναμφιβόλως δὲν θὰ ἐσυγχώρει τὸν χαμένον τοῦτον νὰ ἀσπασθῇ τὴν χεῖρά της.

— Ναί, ναι, ὑπέλαθεν ὁ ὑπολοχαγὸς προσκολῶν κακεντρεχεῖς βλέμμα ἐπὶ τοῦ νέου Σουηδοῦ, ὁ κύριος Στέντχάχ πρέπει νὰ εὐχαριστήσῃ καθόσον ἡδυνήθη νὰ κρίνῃ ἀπ' ἐδῶ. Στοιχηματίζω δὲ ὅτι ἐλέγχθησαν ἀρκετὰ ὠραῖοι λόγοι εἰς τὴν μακρὰν ταύτην συνέχειαν.

Ὁ Δανιὴλ ἔθεσε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ ἀξιωματικοῦ, καὶ ἐπέφερε διὰ στερεᾶς φωνῆς.

— Ναί, ὑπολοχαγε Λαμβέρτη, ὁ λόγος ἐγένετο περὶ πραγμάτων σπουδαιωτάτων, ἀλλ' εἰσέτι δὲν γνωρίζω τὰ πάντα . . . τὴν ἡμέραν δὲ καθ' ἣν μάθω ταῦτα, δυστυχία τοῖς ἐνόχοις ! !

Καὶ ἐχάθη ἐν τῷ πλῆθει· ὁ ἀξιωματικὸς ἐφάνη διὰ τινος στιγμᾶς, ὅτι ἤθελε νὰ τὸν κράξῃ, νὰ τὸν ζητήσῃ λόγον τῶν πράξεών του· ἀλλὰ μετενόησε καὶ ἐψιθύισε μετὰ τῶν ὁδόντων του.

— Ἄ ! ἀφήσωμεν αὐτοὺς νὰ κάμωσι . . . ἰδέμεν ἔλπις ἀπὸ τὴν δύσκολον ταύτην καὶ ὀδυνηρὴν χωρικὴν ! ἄς νυμφευθῇ τὸν ὀρεινόν της καὶ ἄς με ἀφήσῃ ἐν εἰρήνῃ. Ἐβαρύνθη πλέον τὴν κορασίδα ταύτην . . . εἰς τὸν δαίμονα αἱ Λουκρετίαι. (ἀκολουθεῖ)

Η ΤΙΜΩΡΗΘΕΙΣΑ ΦΙΛΑΡΕΣΚΟΣ.

Ὡραίαν τινὰ πρωτὴν τοῦ μηνὸς Ἰουλίου δύο καὶ νιδες περιεδιάβαζον συνομιλοῦσαι, ἐντὸς ὠραιότητος τοῦ κήπου, ἐξαρτωμέναι ἐκ τινος ἀγροκηπίου. Ἦτο